

Arrest

nr. 232 077 van 31 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse herkomst te zijn, op 3 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat W. VAN DOREN *loco* advocaat K. VERHAEGEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse herkomst te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 26 augustus 2017 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 7 september 2017 om internationale bescherming. Op 31 juli 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Palestijn en bent u op 5 januari 1989 geboren in Ain el Hilweh, Libanon. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. U bent bij UNRWA geregistreerd. U ging tot het zesde leerjaar naar school en leerde vervolgens hoe u koelkasten, wasmachines en dergelijke moest herstellen. U sloot u in 2013 aan bij Fatah. U beschouwde het als een soort van hobby. U zag het wel zitten om getraind te worden. Na twee weken besepte u dat al die fysieke inspanning toch niets voor u was en u gaf er de brui aan. U werd vervolgens aangesteld als veiligheidsagent en u moest observeren. U diende te achterhalen wie voor terroristische organisaties werkte, u moest foto's nemen en gesprekken afluisteren. In 2015 werd u ontmaskerd door een terrorist toen u een video aan het opnemen was. Er werd u gezegd dat, wanneer ze u zouden te pakken krijgen ze u zouden vermoorden. Op een dag ging u op bezoek bij uw zus M. (...). Onderweg werd u tegengehouden door leden van Jund el Sham en ondervraagd. U werd, omdat u in el Zieb wijk woonde beschouwd als aanhanger van Fatah. U werd gevraagd niet meer in de wijk SafSaf te komen. U vreesde voor uw leven en wilde het land verlaten. U verliet Libanon een eerste maal in 2015. U reisde via Syrië naar Turkije, Griekenland en dan via de Balkanroute naar België. U diende op 4 november 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

U werd op 29 maart 2017 opgeroepen om gehoord te worden door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Aangezien u geen gevolg gaf aan deze oproeping en u geen geldige reden meedeelde ter rechtvaardiging van uw afwezigheid sloot het CGVS uw eerste verzoek af met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 7 september 2017 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. Na uw eerste verzoek om internationale bescherming in België was u naar Duitsland gereisd waar op 4 juli 2016 uw vingerafdrukken werden afgenomen in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Volgens uw verklaringen keerde u vervolgens terug naar Libanon omdat uw vader was overleden en u hierdoor psychologische problemen ondervond. Uiteindelijk zou u een negental maanden na uw terugkeer Libanon opnieuw verlaten hebben en reisde u per vliegtuig van Beiroet naar Istanbul waarna u opnieuw per vliegtuig verder doorreisde naar Spanje. In Spanje werden uw vingerafdrukken op 20 augustus 2017 afgenomen in het kader van een verzoek om internationale bescherming. U reisde evenwel via Frankrijk verder door naar België.

Op 25 oktober 2017 verklaarde de Spaanse autoriteiten zich verantwoordelijk voor uw verzoek om internationale bescherming.

Op 21 november 2017 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en verkreeg u een doorlaatbewijs voor Spanje.

Op 5 november 2018 werd u opnieuw ingeschreven als verzoeker om internationale bescherming door de Belgische autoriteiten. Op 25 februari 2019 startte u in België een procedure op om erkend te worden als staatloze. Op 24 april 2019 besloot de DVZ dat België verantwoordelijk was voor de uw verzoek om internationale bescherming. Op 27 mei 2019 verklaarde het CGVS uw verzoek ontvankelijk.

Volgens uw verklaringen sloot u zich na uw terugkeer naar Libanon op nieuw aan bij Fatah omwille van financiële overweging en omdat u ervan uit ging dat u kon rekenen op de bescherming van Fatah. U ging opnieuw aan de slag als geheim agent. U werd ontmaskerd toen u een conflict filmde. U bleef vervolgens in uw eigen wijk waar u een bewakersfunctie uitoefende. Toen u op een bepaald moment onderweg was om een koelkast te herstellen werd u in de Hottin wijk beschoten door twee leden van Jund al Sham. Later werd u in de Teitaba wijk ook een keer achtervolgd door een lid van dezelfde groepering. U ging bescherming vragen bij uw verantwoordelijke. Deze zei dat hij niets voor u kon doen waarop u Libanon opnieuw verliet.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een originele Palestijnse vluchtelingenkaart neer, een UNRWA registratiekaart, een geboorteakte, een document van Fatah waarin staat dat ze u niet kunnen beschermen, een kopieën van een reisdocument van u, van uw moeder en van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS, p.6). Als kind ging u naar een UNRWA school. Voor medische hulp deden jullie beroep op de diensten van het privé ziekenhuis van el Hamshari. De kosten gelinkt aan het medisch bezoek werden na vertoon van de UNRWA registratie kaart voor de helft door UNRWA gedekt (CGVS p.12). Na de dood van uw vader in 2015 kreeg uw moeder voedselpakketten van UNRWA (CGVS p.12).

Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Vooreerst kan op opgemerkt worden dat u Libanon een eerste keer verliet in 2015. U besloot vervolgens in 2016 vrijwillig terug te keren naar Libanon, omdat uw moeder ziek was en uw vader overleden was (CGVS p.14, p.15). Alvorens terug te keren naar Libanon waar uw leven naar eigen zeggen in gevaar was, heeft u opmerkelijk genoeg niet geïnformeerd naar de stand van zaken aldaar. U heeft uw familie niet gecontacteerd om te vragen of de door u ondervonden problemen nog steeds actueel waren (CGVS p.16). U stelde dat u verdrietig was omwille van de dood van uw vader. U wilde bij uw familie zijn en dacht er niet aan om te informeren naar de situatie ter plaatse (CGVS p.17). Dit is geen afdoende verklaring. Er kan immers verwacht worden dat moest u daadwerkelijk de problemen ondervonden hebben met Jund el Sham die u noopten het land te verlaten in 2015 om uw eigen leven veilig te stellen, u op zijn minst, ondanks het verdriet dat u voelde, even zou nagaan wat een eventuele terugkeer inzake uw veiligheid zou betekenen. De vaststelling dat u vrijwillig terugkeerde naar Libanon en niet eens informeerde of uw problemen nog actueel waren, ondermijnt dan ook in ernstige mate de door u ingeroepen vrees als ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts kan u niet overtuigen dat u daadwerkelijk voor de veiligheidsdienst van Fatah als geheim agent gewerkt heeft. U verklaarde u in 2013 te hebben aangesloten bij Fatah. U was op zoek naar een nieuwe hobby en Fatah voorzag in militaire training van zijn leden, hetgeen u meer aansprak dan de sportschool (CGVS p.19). Na twee weken zag u het al niet meer zitten en wilde u uw militaire training stopzetten.

Merkwaardig genoeg werd u toch zonder enige verder opleiding tewerkgesteld bij de veiligheidsdienst van Fatah (CGVS p.20). Een weinig plausibele voorgestelde gang van zaken.

Er dienen vervolgens een aantal bedenkingen gemaakt te worden bij de taken die u diende te vervullen. Uw verklaringen over uw bezigheden kunnen immers niet overtuigen omwille van volgende redenen. U verklaarde dat u, wanneer er gevechten of conflicten uitbraken ter plaatse ging in de wijk om terroristen af te luisteren en foto's te maken. Nadat u schoten hoorde ergens in de wijk, ging u ter plaatse. Ook al is Ain el Hilweh een vrij klein kamp, toch is het merkwaardig dat u steeds, zonder enige instructie wist waar u moest zijn (CGVS p.21). Voorts is hetgeen er ter plaatse tijdens uw missies gebeurde, weinig geloofwaardig. Volgens uw verklaringen gingen de strijdende partijen die u moest af luisteren na de gevechten in groepjes babbelen. U deed alsof u met iets anders bezig was, benaderde de groepjes en luisterde hen vervolgens af (CGVS p.21). Deze gang van zaken is opnieuw weinig overtuigend. Het is immers niet geloofwaardig dat de extremisten vlak na de vuurgevechten op de hoeken van de straat groeperen en vertellen over medestrijders en hun volgende strategische zetten (CGVS p.21, p.22).

U gevraagd wat u dan precies over wie vernomen had, bleef u daarenboven enorm vaag. U zou, naar eigen zeggen veel personen verraden hebben. U slaagde er echter niet in één van die personen bij naam te noemen. Verder dan 'de zoon van die' kwam u niet (CGVS p.25). De vaststelling dat u geen enkele persoon die u verraden hebt bij naam kan noemen ondergraaft dan ook verder de geloofwaardigheid van uw claim dat u als geheim agent voor Fatah zou gewerkt hebben (CGVS p.25). U gevraagd of u beeldmateriaal bijhad, daar u naar eigen zeggen bekend stond als de agent die de beste opnames maakte, moest ook hier in gebreke blijven (CGVS p.27). U kan aldus niet aannemelijk maken dat u daadwerkelijk een dergelijke functie uitvoerde voor Fatah en, bijgevolg, omwille van die functie bij Fatah in de problemen zou geraakt zijn.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u in 2015 Libanon voor een eerste keer zou verlaten hebben omdat Jund el Sham ontdekt zou hebben dat u spioneerde voor Fatah. U was naar eigen zeggen aan het filmen toen u betrappt werd en het hazenpad koos (CGVS p.22). U werd vervolgens een keer tegengehouden op weg naar uw zus in SafSaf door leden van Jund el Sham. Ondanks dat u op hun lijst van gezochte personen stond werd u toch gewoon weer vrijgelaten. Ook dit ondermijnt uiteraard de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Vier maanden na uw terugkeer in 2016 besloot u zich wederom aan te sluiten bij Fatah en werd er van u verwacht dat u exact dezelfde taken uitvoerde. Dit is niet logisch daar u reeds ontmaskerd was door de extremisten. U kan in dat opzicht uw functie niet eens naar behoren uitvoeren (CGVS p.27). Meer nog de vaststelling dat u zich, vier maanden na uw vrijwillige terugkeer naar Libanon in 2016, opnieuw aansloot bij Fatah, ondergraaft niet alleen de geloofwaardigheid van uw verklaringen maar tevens ook de ernst van de door u ingeroepen vrees. Daar u initieel omwille van de problemen gelinkt aan uw activiteiten voor Fatah het land verlaten hebt, is het niet geloofwaardig dat u zich bij terugkeer wederom gaat aansluiten en exact hetzelfde gaat doen. U verklaarde immers dat u in de vier maanden voor u zich opnieuw aansloot, geen problemen ondervond in Libanon. Het is dan niet geloofwaardig als u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren u opnieuw problemen gaat opzoeken door u wederom aan te sluiten bij Fatah (CGVS p.24). Uw motivatie om u aan te sluiten na uw terugkeer, kan evenmin overtuigen. Zo haalde u financiële motieven aan als ook uw wens om door Fatah beschermd te worden tegen de terroristen die op elke straathoek stonden (CGVS p.23). U gevraagd hoe die dat dan wel gingen verwezenlijken, verklaarde simpelweg dat ze dat niet konden (CGVS p.23).

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat er nog andere functies te doen waren voor Fatah zoals koffie en thee maken. Moest u effectief problemen gehad hebben met de terroristen, kan er aangenomen worden dat u een andere functie zou uitvoeren om uw eigen veiligheid te waarborgen.

Tot slot blijkt er een discrepantie te bestaan tussen uw verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen afgelegd op het CGVS. Zo verklaarde u dat u onmiddellijk na uw terugkeer naar Libanon opnieuw aan de slag ging als geheim agent (zie vragenlijst CGVS 18/4/2019). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dat u zich pas vier maanden na uw terugkeer aangesloten had. Een maand later was u alweer ontmaskerd, zo zegt u (CGVS p.19).

U verklaarde voorts bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ dat u door een geheim agent van Jund el Sham bedreigd werd en dat u daarom besloot het land te verlaten. U ging bescherming vragen bij uw verantwoordelijke, dewelke hij u niet kon verschaffen.

Tijdens het gehoor op het CGVS haalde er nog twee nieuwe vervolgingsfeiten bij. Zo zou u met uw brommer op weg geweest zijn om een wasmachine/frigo te repareren wanneer u beschoten werd en twee weken later zou u achtervolgd geweest zijn door A. F. (...), lid van Jund el Sham (CGVS p.29, p.3). U kreeg de mogelijkheid een aannemelijke verklaring te bieden over de reden waarom u dit niet vermeld had. U kwam niet verder dan te zeggen dat ze het u niet gevraagd hadden (CGVS p.3). U kreeg nochtans de kans de hoofdredenen die u noopten het land te verlaten aan te stippen. U meldde wel uw ontmaskering en het gebrek aan bescherming vanuit Fatah. U repte echter met geen woord over de moordaanslagen, dit is hoogst merkwaardig en hypothekeert dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Los van de vaststelling dat u deze elementen niet vermelde tijdens het gehoor op de DVZ kunnen de door u verhaalde vervolgingsfeiten evenmin overtuigen. U slaagde er niet in de beschieting te situeren in de tijd. U bent na uw terugkeer maar negen maanden in Libanon geweest, dat u dan niet eens een inschatting kan maken over wanneer het incident plaatsvond, is merkwaardig en ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen (CGVS p.3). Voorts is het niet overtuigend dat u, die gezocht wordt door Jund el Sham, met uw brommer door wijken onder controle van de beweging gaat rijden om een wasmachine/koelkast te herstellen. U werd geconfronteerd met deze bedenking. U stelde dat u langs daar moest passeren en dat u toch een beetje geld wilde verdienen (CGVS p.29). Moest u daadwerkelijk persoonlijk geviseerd worden door een gewapende groepering, kan er aangenomen worden dat u vriendelijk zou bedanken voor de reparatieopdracht en u niet in vijandig gebied zou vertonen. Bovendien wist u wie u beschoten had. U heeft nagelaten klacht neer te leggen tegen de personen zodanig dat ze gearresteerd konden worden. Dit is eveneens merkwaardig. Uw taak bestond erin te gaan spioneren, u gaf aliaten van de mannen door aan Fatah en verklaarde dat er personen die u verkleed had opgepakt werden (CGVS p.25). U kent in dit geval de identiteit van de mensen die u beschoten, maar u laat het na om er klacht tegen in te dienen zodanig dat de nodige stappen kunnen ondernomen worden. Dit is hoogst merkwaardig en ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U argumenteerde dat ze er toch niets tegen konden doen, aangezien de groeperingen te sterk waren. Het waren nochtans maar gewone leden van Jund el Sham, zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS p.28). U heeft de beschieting gemeld aan Fatah, zo verklaart u althans. U legt een document neer ter staving van deze vervolgingsfeiten. In eerste instantie blijkt dat het hier over een kopie gaat die eenvoudig door iedereen en op ieder moment kan opgesteld worden. Het document werd opgesteld op 25 augustus 2017. Dat is bijna een jaar nadat u Libanon voor de tweede keer verliet. U heeft het vanuit België kunnen verkrijgen (CGVS p.30). Aangezien dit document pas een jaar nadat u wederom vertrokken was opgesteld werd, en er op het moment dat het probleem zich voordeed geen enkel document werd opgesteld is hier sprake van een gesolliciteerd document dat weinig bewijswaarde heeft. U wist zelf bovendien niet precies wat er in het document stond. U kan immers geen Arabisch lezen stelt u. In het document is sprake van verschillende moordaanslagen. Het waren er twee zo specificeert u. De ene was de beschieting waarover supra sprake, de tweede zou twee weken later plaatsgevonden hebben. Deze keer zou er iemand achter u aangelopen hebben. U beschouwde ook dit als een moordpoging. U zou onmiddellijk herkend zijn door een zeker A. F. (...), lid van Jund el Sham, die de achtervolging inzette. Ook dit keer slaagde u erin te ontsnappen (CGVS p.29, p.30). Dat een dergelijke gebeurtenis niet als een moordpoging geldt, hoeft geen betoog. Dit document kan dan ook allerm minst beschouwd worden als een overtuigend bewijsstuk, integendeel.

Wat betreft de beweemde problemen die uw broer zou ondervonden hebben met Jund el Sham kan er, naast het feit dat het hier een blote bewering betreft, aangestipt worden dat het louter uw eigen aanname is dat deze aan u gelinkt zouden zijn (CGVS p. 27, 28). Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw broer zelf reeds verschillende jaren actief is bij Fatah (CGVS p.7). Aangezien uw andere familie geen problemen heeft met Jund el Sham, kan er geargumenteed worden dat de moeilijkheden die uw broer ondervond daarom niet aan u kunnen gelinkt worden. U bevestigde deze argumentatie (CGVS p.28).

Ter staving van uw verzoek legt u voorts een originele identiteitskaart, een geboorteakte, een unrw registratiekaart neer en kopieën van reisdocumenten. Deze documenten wijzigen de appreciatie van uw asielmotieven niet, daar ze enkel betrekking hebben op uw identiteit. Het document van Fatah werd supra reeds besproken.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen

opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ain el Hilweh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Volgens uw verklaringen is de woning waar u opgegroeide en de rest van uw familie nog steeds woont onbewoonbaar. De muren zouden vochtig zijn en af en toe brokkelt er beton af en valt naar beneden (CGVS p.11). Uw vader ging, voor zijn dood weliswaar, steun aanvragen om verbouwwerken uit te voeren bij UNRWA, maar deze werd hem steeds geweigerd (CGVS p.6). U beschouwde uzelf als arm ten aanzien van andere Palestijnen. Dient evenwel te worden opgemerkt dat UNRWA redeneerde dat uw vader zich niet in een situatie van financiële behoefte bevond aangezien hij volwassen kinderen

had die werkte. Ondanks dat er volgens uw verklaringen geen geld voorhanden was om het huis te repareren, slaagde u er bovendien wel in om 5000\$ bijeen te sparen om uw reis te bekostigen. U verdiende zelf met de reparaties van wasmachines een 100 \$ tot 200 \$ per maand en u kreeg 100\$ van Fatah (CGVS p.14). Uw tweede reis naar Europa kostte u maar liefst 9000\$. Dit wil zeggen dat u op maar liefst 14000\$ uitgegeven heeft aan reiskosten naar Europa in twee jaar tijd. U zou het geld van de broer van de vader, A. A. A. (...) geleend hebben. Uw oom werkte voor H. (...) bedrijf dat zich bezighield met de aanleg van straten (CGVS p.18). U slaagde er naar eigen zeggen in om op 3 jaar tijd 5000\$ bijeen te sparen (CGVS p.31). De vaststelling dat u op relatief korte termijn erin slaagde dusdanig veel geld te verzamelen om uw reizen naar Europa te bekostigen, is een aanwijzing dat er in uw sociaal netwerk voldoende economische marge was om geld opzij te zetten. Voorts blijkt dat uw broer R. (...) een vast inkomen had dat hoog genoeg was om uw moeder en uw broer mee te onderhouden (CGVS p.8). Voorts blijken uw schoonbroers eveneens een vast inkomen te hebben als meubelstoffeerders of lasser (CGVS p.9, p.10).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 14 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooiëde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige

veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker vangt de uiteenzetting van zijn enig middel aan met het citeren van artikel 1, D, tweede lid, van het Verdrag van Genève en het geven van een theoretische uiteenzetting hierover, aan de hand van rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) en een nota van UNHCR.

Vervolgens gaat verzoeker in op de opdracht van UNRWA. Hij stelt hierover het volgende:

"In het kader van een correcte toepassing van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag moet worden nagegaan of UNRWA de nodige bijstand kan leveren aan verzoeker.

De vraag die zich opdringt is wanneer UNRWA zijn opdracht niet langer kan volbrengen.

*Een eerste indicatie vinden we opnieuw in het El-Kott arrest:
"(...)"*

Hieruit volgt dat de bijstand wordt geacht te zijn opgehouden in twee gevallen: als het voor UNRWA in het algemeen onmogelijk is haar opdracht te vervullen, maar ook indien de levensomstandigheden op zich niet menswaardig zijn.

UNRWA moet levensomstandigheden bieden die stroken met de opdracht waarmee ze is belast. Hiervoor dienen we uiteraard naar het mandaat van UNRWA te kijken.

Het mandaat van UNRWA vloeit voort uit resolutie 302 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (stuk 3, General Assembly Resolution 302, A/RES/302 (IV), 8 December 1949).

In deze resolutie wordt het mandaat van UNRWA als volgt beschreven:

"(...)"

Er kan dus afgeleid worden dat het om het voorkomen van verhongering en leed ging, en het bevorderen van de voorwaarden voor vrede en stabiliteit, door directe hulpverlening en werkprogramma's, meer bepaald zoals aanbevolen door de Economie Survey Mission.

De Economie Survey Mission werd opgericht op 23 augustus 1949 door de United Nations Conciliation Commission for Palestine. In het eerste interim rapport van de Economie Survey Mission vinden we haar aanbevelingen in verband met UNRWA terug (stuk 4). Eerst worden de doelstellingen van de Economie Survey Mission verduidelijkt:

"(...)"

De aanbevelingen zijn dan de volgende:

"(...)"

Daarna wordt de aard van het soort werken waarvoor UNRWA leiding zou moeten bieden besproken. Het gaat om keynesiaanse openbare werken die zowel de agriculturele productie ten goede moet komen, als door arbeid de vluchtelingen een inkomen en waardigheid te bieden.

De aard van de hulpverlening (relief) wordt niet verduidelijkt. Maar UNRWA zelf geeft op haar website te kennen dat de hulpverlening werd ingebed in de human-development-aanpak:

"(...)" (<http://www.unrwa.org/who-we-are/human-development-goals>, stuk 5)

De opdracht van UNRWA bestaat er dus in levensomstandigheden te bieden die stroken met de menselijke waardigheid, i.e. sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten voile worden beschermd. UNRWA zou ook arbeid moeten aanbieden met het oog op het verminderen van de hulpnood, en het versterken van de menselijke waardigheid. De opdracht van UNRWA is het garanderen van een degelijke levensstandaard, met uiterst respect voor de mensenrechten."

Verzoeker beargumenteert vervolgens dat de commissaris-generaal de werkelijke opdracht van UNRWA miskent. Hij licht dit als volgt toe:

"In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat blijkt dat UNRWA nog bijstand levert en dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om om te gaan met de instroom van Syrische vluchtelingen in Libanon.

Dit op zich - het nog leveren van bijstand en het uitbouwen van een strategisch plan - is voor verwerende partij voldoende om te stellen dat UNRWA nog steeds in staat is de opdracht waarmee ze is belast uit te voeren.

Het administratief dossier bevat een COI Focus over "UNRWA financial crisis and its programmes" van 23 november 2018 waarin het GCVS de budgettaire tekorten van UNRW beschrijft. De stopzetting van de bijdrage door de Verenigde Staten sloeg een gat in hun begroting maar door verschillende toezeggingen werd het financieel tekort in 2018 teruggebracht tot 21 miljoen dollar.

Dat verwerende partij zich beperkt tot het citeren van een strategisch plan om hieruit af te leiden dat UNRWA voldoende bijstand levert, kan allerm minst als een afdoend onderzoek worden beschouwd. Verwerende partij heeft dan ook niet voldaan aan de haar opgelegde samenwerkingsplicht, vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn.

Het plan is een oproep om fondsen te krijgen omdat de situatie in Libanon mensonwaardig en rampzalig is. Het feit dat dit plan bestaat, wijst er geenszins op dat UNRWA haar opdracht vervult, wel integendeel. Niets wijst er op dat de fondsen ook effectief zijn vrijgemaakt en dat het plan als dusdanig kon geïmplementeerd worden.

Uit verschillende objectieve landeninformatie blijkt dat UNRWA voor 2019 opnieuw opnieuw tegen een aanzienlijk tekort aankijkt.

In januari 2019 verklaarde de Commissaris-Generaal van UNRWA, Pierre Krähenbühl, nog dat het voor 2019 op zoek moet naar 1,2 miljard dollar:

"(...)"

(UNRWA, "UNRWA launches 2019 emergency appeals and budget requirement totalling USD 1.2 billion, 29 January 2019, <https://www.unrwa.org/newsroom/press-releases/unrwa-launches-2019-emergency-appeals-and-budget-requirement-totalling-us-12> - Stuk 6)

Dit wordt bevestigd in een artikel van de Jordan Times van 26 januari 2019. (Jordan Times, 'UNRWA still faces 1.2 billion USD funding shortfall for 2019', 26 January 2019, <http://jordantimes.com/news/local/%E2%80%98unrwa-still-faces-12-billion-funding-shortfall-2019%E2%80%99> - Stuk 7)

Tijdens een conferentie in Stockholm in april 2019 bleek dat UNRWA nog steeds geconfronteerd wordt met een tekort van 200 miljoen dollar:

"(...)" Jordan Times, 'Stockholm talks call for renewing financial, political commitment to UNRWA, 13 april 2019, <http://www.jordantimes.com/news/local/stockholm-talks-call-renewing-financial-political-commitment-unrwa> - Stuk 8)

Net voordat de beslissing werd genomen is er een enorm gevoelig en uiterst kritisch rapport over de werking van UNRWA gelekt. Op basis van dit rapport hebben zowel Zwitserland, Nederland als België beslist om verdere financiële steun op te schorten (stuk 9: <https://mondoweiss.net/2019/08/countries-suspending-investigation/>). Enkele dagen geleden heeft ook Nieuw-Zeeland besloten verdere steun op te schorten (stuk 10: <https://www.middleeastmonitor.com/2019Q828-new-zealand-suspends-funding-to-palestinians-through-unrwa/>). Op een bijzonder kritiek punt is de financiering van UNRWA existentieel onzeker geworden en zelfs de verlenging van het mandaat van UNRWA volgend jaar is zo onzeker geworden (stuk 11: <http://www.ipsnews.net/2019/08/will-palestinian-refugees-pay-heavy-price-unrwa-bungling/>)

De informatie waarop verwerende partij zich baseert is dan ook achterhaald. Niet enkel was er al een belangrijk financieringstekort dat ertoe leidt dat Palestijnen in Libanon moeten leven in erbarmelijk omstandigheden, vandaag staat het voortbestaan van UNRWA op zich op de helling.

Er ligt bovendien geen plan om tafel op dit probleem op lange termijn het hoofd te bieden.

Voor Ein el Hilweh is het dan nog eens zo dat de inwoners er verplicht worden te leven onder de duim van jihadistische groeperingen. Dat zijn geen menswaardige levensomstandigheden.

Hoe kan gezien deze feiten, besloten worden dat UNRWA haar opdracht nog kan vervullen ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon?

Verwerende partij gebruikt dan nog verder de bepaling 'mensonwaardige situatie' als negatief criterium om te duiden wanneer UNRWA haar opdracht vervult, en wanneer ze er niet in slaagt. Dit is niet conform de eigenlijke opdracht en het eigenlijke mandaat van UNRWA.

Verwerende partij meent dat enkel het nog bestaan van bijstand voldoende is om te stellen dat UNRWA haar opdracht nog vervult, terwijl het duidelijk is dat er erg duidelijke kwalitatieve vereisten bestaan voor die bijstand.

Indien UNRWA niet een zekere kwaliteit van bijstand kan leveren, een kwaliteit die bestaat uit het bieden van levensomstandigheden die stroken met de menselijke waardigheid, i.e. sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten voile worden beschermd, kan UNRWA haar opdracht niet meer vervullen.

Dit anders interpretern zou niet stroken met de geest van art. 1D Vluchtelingenverdrag. Zoals hierboven al gesteld, is dit artikel net in het leven geroepen om een verhoogde bescherming te bieden aan Palestijnse Vluchtelingen, die in de verschillende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties reeds erkend werden als vluchteling, en de continuïteit van hun bescherming te verzekeren. Dit wordt ook verschillende keren benadrukt door het Hof zelf in het arrest El Kott.

Het louter 'bestaan' van bijstand is niet voldoende. De bijstand moet aan zekere kwaliteitsvereisten voldoen om te kunnen stellen dat UNRWA haar opdracht vervult. De basis hiervoor blijkt duidelijk uit

artikel 1D, paragraaf 63 van het El-Kott arrest, uit het mandaat van UNRWA en uit de manier waarop UNRWA haar eigen opdracht omschrijft.

De enige kwalificatie die verwerende partij aan de bijstand van UNRWA koppelt is negatief geformuleerd, in plaats van positief. Verwerende partij doet dit door het begrip 'mensonwaardige situatie' in haar redenering te smokkelen. Het begrip 'mensonwaardige situatie' verwijst naar artikel 3 EVRM en naar artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet en de met deze artikels gepaard gaande hoge bewijslast. Of UNRWA de levensomstandigheden kan bieden die stroken met haar opdracht betreft de algemene werking van UNRWA en vereist niet dat het risico op reële schade wordt geïndividualiseerd.

Er zijn fundamentele verschillen tussen de toepassing van artikel 1D en de verwijzing naar de opdracht van UNRWA, en artikel 3 EVRM (met inbegrip van bepalingen die qua inhoud overeenkomen met artikel 3 EVRM).

Zo vereist artikel 1D dat een Palestijns vluchteling ipso facto als vluchteling erkend wordt indien UNRWA haar opdracht niet kan vervullen. UNRWA werd met de opdracht belast een degelijke levensstandaard te garanderen, met uiterst respect voor de mensenrechten. Het houdt dus een positieve verplichting om een degelijke levensstandaard te creëren. Artikel 3 EVRM daarentegen houdt in eerste instantie een negatieve minimumverplichting in om personen niet mensonwaardig te behandelen. Een degelijke levensstandaard met uiterst respect voor de mensenrechten kan geenszins als equivalent gezien worden van het niet aan een mensonwaardige behandeling onderworpen te worden. De parameters verschillen immers zowel kwalitatief, als in de zin dat het ene een positieve verplichting inhoudt en het andere een negatieve verplichting. De grens ingebouwd in artikel 3 EVRM is de absolute ondergrens voor de toepassing van artikel 1D, niet de bovengrens.

Op zich zou het ook onzinnig zijn om enkel bij mensonwaardige omstandigheden te stellen dat UNRWA haar mandaat niet kan vervullen. Er bestaan immers al wettelijke garanties om mensonwaardige behandelingen te remediëren zoals artikel 3 EVRM en artikel 48/4, §2, B Vw. Artikel 1D is net in het leven geroepen om een verhoogde bescherming te bieden aan Palestijnse Vluchtelingen¹.

UNRWA slaagt er, althans wat Ein el Hilweh betreft, niet in haar mandaat te vervullen. De inwoners van Ein el Hilweh leven onder de duim van jihadistische organisaties. In de COI focus in het administratief dossier lezen we oa: "In grote lijnen zijn de problemen in Ayn al-Hilwah terug te brengen tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal islamistische groeperingen enerzijds en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. De islamistische groeperingen in Ayn al-Hilwah wonnen de voorbije jaren aan invloed. Verschillende met al-Qaeda verbonden groeperingen en individuen (ook niet-Palestijnen) zochten doorheen de jaren toevlucht in het kamp, buiten het bereik van de Libanese autoriteiten.²⁴⁶ Daar waar islamistische bewegingen aanvankelijk vooral gehuisvest waren in de rand van het kamp (al-Taware of de wijk Ta mir), verspreidden deze groepen zich over het gehele kamp. Reden hiervoor is volgens het CSKC en Nasser Chararah, analist voor onder andere al-Monitor, de steeds zwakkere positie van Fatah. ²⁴⁷ Dit komt door de interne strubbelingen tussen haar leiders en corruptie alsook door het toegenomen salafisme in de bredere regio. Daar waar de Palestijnse Autoriteit verzwakt wordt door een gebrek aan bestuur; vullen de islamistische partijen het machtsvacuüm in het kamp voor een deel op. Zij zijn beter georganiseerd en ontvangen fondsen uit een aantal Golfstaten.²⁴⁸ Voorts dreven het toenemende armoedeniveau (mede door toename van de extra Palestijnse vluchtelingen uit Syrië), het hoge werkloosheidspercentage en de uitzichtloze perspectieven jongeren naar het jihadisme.²⁴⁹ Eén van de extremistische groepen die zich tijdens de oorlog in Syrië in het kamp ontplooidde is Shabab al-Muslim (onder leiding van Bilal al-Badr), bestaande uit jihadisten uit verschillende strekkingen zoals Jund ash-Sham en Fatah al-Islam, waarvan enkele leden verdacht worden van aanslagen in Libanon.²⁵⁰ Volgens het CSKC en Libanese inlichtingendiensten zijn er banden tussen deze zogenaamde al-Taware-groepen en Syrische extremistische groeperingen waaronder IS."

Verzoeker betoogt vervolgens dat er een onderzoek moet gebeuren naar de leefbaarheid in het kamp Ein Al Hilweh onder de controle van jihadistische organisaties en naar wat de gevolgen zijn voor de inwoners van dit gebied. Verzoeker verwijst naar hetgeen het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) naar analogie heeft uiteengezet over de situatie in Somalië (EHRM 28 juni 2011, 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk*, § 272-275, 278-279, 282-283, 288-289, 291). Verzoeker wijst erop dat het EHRM in rekening neemt dat de kampen overbevolkt zijn, dat de vluchtelingen geen nieuw onderdak mogen bouwen, dat er onvoldoende water is en dat er onveiligheid en seksueel geweld is. Verzoeker wijst er verder op dat het EHRM ook laat doorwegen dat de inwoners van de kampen weinig perspectief op verbetering hebben.

Vervolgens argumenteert verzoeker dat de levensomstandigheden van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon het rechtstreekse gevolg zijn van de manier waarop zij behandeld worden door de Libanese overheid. Verzoeker laat in dit verband verder het volgende gelden:

“De socio-economische en humanitaire situatie in de kampen is met andere woorden niet uit de lucht komen vallen. Het betreft een bewust beleid van de Libanese overheid en gaat in die zin veel verder dan de situatie in Sufi en Elmi. Waar het Hof in dat arrest nagaat in hoeverre de humanitaire situatie het gevolg is van direct en indirect overheidshandelen, dient er opgemerkt te worden dat de situatie in Libanon uiterst duidelijk is op dit vlak. De Libanese overheid heeft evenveel macht over de levensomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen als een staat normaliter heeft over detentieomstandigheden. De Libanese overheid heeft een directe en totale verantwoordelijkheid voor dit beleid, gezien ze elk aspect ervan zelf gecreëerd heeft en in stand houdt.

Het betreft een bewust overheidsbeleid ten opzichte van een specifieke bevolkingsgroep. Daarbij dient ook op andere Europese rechtspraak gewezen worden die stelt dat lidmaatschap van een groep die systematisch gediscrimineerd wordt voldoende is om het risico op een zelfde behandeling te individualiseren (EHRM, Salah Sheekh v. the Netherlands (Application no. 1948/04), 11 januari 2007, §248; Saadi c. Italie (Requête no 37201/06) - 28 février 2008, §132).

Wat betreft de humanitaire omstandigheden werd er hierboven reeds gewezen op het tekort aan water, de overbevolking, de hygiënische problemen, het te kort aan voedsel, de werkloosheid, de medische problemen, het tekort aan onderdak en de bouwrestricties.

Wat betreft het perspectief op verbetering kan het volgende gesteld worden. UNRWA kampt met een chronisch financieel deficit. UNRWA werd opgericht als een tijdelijk agentschap. Het bestaan van UNRWA werd afhankelijk gemaakt van de implementatie van het recht op terugkeer vervat in Resolutie 194 (III). Tot op vandaag weigert Israël het recht op terugkeer te erkennen en wordt het mandaat van UNRWA om de drie jaar door de Algemene Vergadering verlengd.

Vandaag zijn we 65 jaar later, is er nog steeds geen duurzame oplossing gevonden, en is duidelijk geworden dat de Palestijnse vluchtelingen niet zullen kunnen terugkeren naar Palestina. Ondertussen wordt wel van hen verwacht dat zij verblijven in tijdelijke en vluchtig in elkaar geflanste vluchtelingenkampen. Deze kampen hebben nooit de bedoeling gehad een duurzame oplossing te vormen. De situatie verslechtert er met de dag en de bewoners van deze kampen dienen te overleven in onmenselijke omstandigheden.

Er is geen perspectief op verbetering. Integendeel. De financiering van UNRWA wordt existentieel bedreigd en het mandaat zelf van UNRWA wordt in vraag gesteld door bijzonder machtige staten.

Er kan dan ook met enige zekerheid gesteld worden dat er geen enkel perspectief op verbetering bestaat. In lijn met Sufi en Elmi dient dit door te wegen in het oordeel of er sprake is van een behandeling contra artikel 3 EVRM.

Palestijnse vluchtelingen bevinden zich ook in een situatie waarin hun bewegingsvrijheid (onder andere door eigendomsrechtelijke beperkingen) ernstig beperkt wordt. Zij worden vastgehouden in de kampen en de bewoonbare oppervlakte daarvan werd, ondanks de enorme bevolkingstoename, in de voorbije 50 jaar niet uitgebreid. De wijze waarop Palestijnen hun leven dienen te slijten in Libanon, als staatloze tweederangsburgers zonder perspectief op verbetering, en zonder toegang tot een hele waslijst aan beroepen, is bijzonder vernederend. Er is een geïnstitutionaliseerde inferioriteit van de Palestijnen in Libanon en binnen dit kader dienen de levensomstandigheden waarin zij gedwongen worden gekwalificeerd te worden als vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.”

Vervolgens zet verzoeker over zijn persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid het volgende uiteen:

“Verwerende partij trekt terecht de werkzaamheden van verzoeker bij Fatah in twijfel. Verzoeker heeft immers nooit als lid van hun veiligheidsdienst gewerkt. Hij was louter een verklikker die tegen betaling teruggekeerde Syriëstrijders in de gaten hield.

Verzoeker had de zaken niet dramatischer mogen voorstellen dan ze waren en hij heeft hier oprecht spijt van.

Als informant geniet hij weinig tot geen bescherming van Fatah. Fatah kan haar eigen leden al niet beschermen, laat staan een informant. De organisatie gebruikt hem enkel tegen betaling en verzoeker zijn aanzien bij de organisatie is wellicht erg beperkt. Een informant is vervangbaar en geniet weinig tot geen bescherming.

De risico's voor verzoeker waren weliswaar niet gering, maar de toestand in Ein el Hilweh als Palestijns vluchteling is uitzichtloos. Het is een openluchtgevangenis voor tweederangsburgers die nooit volwaardig Libanees zullen worden en nooit zullen kunnen terugkeren naar Palestina. Ze zitten vast in een permanent geworden vluchtelingenkamp. Als verzoeker 100 USD per maand kon verdienen door als informant af en toe mensen in de gaten te houden dan zag hij dat als een kans zijn leven iets leefbaarder te maken en te sparen om weg te kunnen.

In de COI Focus aangaande veiligheidssituatie in Libanon geeft het CGVS een overzicht van de spanningen in het kamp:

"(...)"³

Het mag duidelijk blijken dat de onzekere situatie van UNRWA (die zoals we verder zullen zien, recent dramatisch verergerd is) een grote impact heeft op de onveiligheid in Ein el Hilweh, dat UNRWA al verscheidene malen in de voorbije periode haar activiteiten in Ein el Hilweh heeft moeten staken, en dat de spanningen en gewapend geweld tussen Fatah en de jihadistische groeperingen erg hoog oplopen en dat verzoeker zich als verklikker op het scherp van de snee van die spanning bevindt, terwijl hij geen enkele bescherming geniet. Het geeft ook aan dat het inderdaad aannemelijk is dat Fatah de jihadistische organisaties via verklikkers en informanten in de gaten probeert te houden.

Dit zijn wezenlijke elementen van het profiel van verzoeker alsook van diens vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Libanon. In het administratief dossier is geen informatie terug te vinden over wat het betekent voor de inwoners van Ein el Hilweh om onder de duim van jihadistische organisaties te leven en wat de risico's zijn voor verklikkers.

De laatste tijd is het geweld in Ein el Hilweh ook weer opgeflakkerd (stuk 14: <https://www.haaretz.com/middle-east-news/clashes-in-palestinian-camp-inlebanon-erupt-after-man-shot-dead-1.7616270>)

Verwerende partij is gehouden aan de wettelijke onderzoeksplicht. Zoals er in het Beyond Proof rapport van UNHCR wordt samengevat:

"(...)"

Artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn stelt:

"(...)"

Deze bepaling werd naar Belgisch recht omgezet door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/6, §5 stelt:

"(...)"

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107).

Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387).

De motiveringsplicht gebiedt verwerende partij hier omtrent motieven op te nemen. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in EHRM, 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 50 het volgende:

"(...)"

Het Hof bevestigde dit principe in het EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 387:

"(...)"

Het Hof van Justitie heeft in de zaak van 22 november 2012, *M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C- 277/11*, de samenwerkingsplicht als volgt verduidelijkt: "(...)"

Verwerende partij heeft op grond van artikel 10 van de herschikte Procedurerichtlijn de plicht er voor te zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken.

Artikel 10.3 en 10.4 van de herschikte Procedurerichtlijn stellen: "(...)"

De motivering van verwerende partij is dan ook gebrekkig en mist de noodzakelijke onderbouw.

Zonder de bovenvermelde noodzakelijke objectieve informatie kan verwerende partij niet op een degelijke en geïnformeerde manier onderbouwde inschattingen maken van verzoekers verklaringen, laat staan op gemotiveerde wijze besluiten dat er in hoofde van verzoeker geen sprake is van een vrees voor vervolging.

Omwille van dat feit dat verwerende partij in gebreke is gebleven onderzoek te doen naar een aantal essentiële elementen van verzoekers vrees voor vervolging schendt het op manifeste de op haar rustende wettelijke onderzoeksplicht zoals hierboven uiteengezet."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het artikel "Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielprocedure" van M. Claes, gepubliceerd in het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht 2014, afl. 1, p. 59 (stuk 2);
- een kopie van Resolutie A/RES/302 (IV) van de Algemene Vergadering van de VN van 8 december 1949 (stuk 3);
- een kopie van het rapport "First Interim Report of the United Nations Economic Survey Mission for the Middle East" van 16 november 1949 (stuk 4);
- een print van het rapport "Human development goals" van UNRWA (stuk 5);
- het persbericht "UNRWA launches 2019 emergency appeals and budget requirement totaling USD 1.2 billion" van UNRWA van 29 januari 2019 (stuk 6);
- het persbericht "UNRWA still faces \$1.2 billion funding shortfall for 2019" van The Jordan Times van 26 januari 2019 (stuk 7);
- het persbericht "Stockholm talks call for renewing financial, political commitment to UNRWA" van The Jordan Times van 13 april 2019 (stuk 8);
- het persbericht "Belgium joins group of European countries in suspending funds to UNRWA pending ethics investigation" van Mondoweiss van 5 augustus 2019 (stuk 9);
- het persbericht "New Zealand suspends funding to Palestinians through UNRWA" van Middle East Monitor van 28 augustus 2019 (stuk 10);
- het persbericht "Will Palestinian Refugees Pay a Heavy Price for UNRWA Bungling?" van Inter Press Service van 8 augustus 2019 (stuk 11);
- het rapport "Nurturing instability: Lebanon's Palestinian Refugee Camps" van International Crisis Group van 19 februari 2009 (stuk 12);
- de Protection Brief "Palestine Refugees living in Lebanon" van UNRWA van juni 2018 (stuk 13);
- het persbericht "Clashes in Palestinian Camp in Lebanon Erupt After Man Shot Dead" van Haaretz van 2 augustus 2019 (stuk 14)

2.2.2. Op 5 november 2019 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 9 augustus 2019 voegt.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer waarbij hij een fotokopie van een attest van het United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) voegt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1D van het Verdrag van Genève te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. De Raad benadrukt dat verzoeker de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de bestreden beslissing aangezien deze beslissing genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het enig middel mist in de aangegeven mate juridische grondslag.

2.3.2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, nu dit slechts in algemene zin bepaalt dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet respectievelijk artikel 48/4 van die wet.

2.3.2.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.4. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept verzoeker de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Bovendien wordt vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd. De Raad is van oordeel

dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een rechtsmiddel dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling.

2.3.2.5. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.2.6. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij genomen is. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de rechtsregels waarvan toepassing wordt gemaakt, namelijk de artikelen 55/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat (A) verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat (B) verzoeker niet in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft (A) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus, overweegt de commissaris-generaal dat (i) verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van UNRWA verkreeg, dat (ii) geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet om het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, dat (iii) UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren, en dat (iv) er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA. Wat betreft (B) de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, overweegt de commissaris-generaal dat (i) hoewel de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ein Al Hilweh erbarmelijk kunnen zijn, uit de eigen verklaringen van verzoeker blijkt dat zijn individuele situatie behoorlijk is, dat (ii) verzoeker zich voor zijn verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, en dat (iii) burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

2.3.4. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

2.3.4.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 17, map met ‘documenten’, Palestijnse identiteitskaart en fotokopie van UNRWA-registratiekaart). Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoeker van toepassing was.

Voor de vraag of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoeker van toepassing is, wijst de Raad op rechtspraak van het Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, *sub a)*, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al heeft hij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F

van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

2.3.4.2. De toepassing van deze voorwaarden

2.3.4.2.1. Het mandaat van UNRWA en de voortzetting van de activiteiten van UNRWA in het kader van zijn opdracht

Uit de informatie vervat in het administratief dossier (stuk 18, map met ‘Landeninformatie’, COI Focus “*Libanon: UNRWA assistance to Palestine refugees in Lebanon*” van 20 januari 2017, COI Focus “*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*” van 12 juni 2015 en het rapport “*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*” van American University of Beirut en UNRWA) blijkt dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die het wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘*emergency cash*’ voor voedsel en huur, en materiële bijstand.

Verder blijkt uit de COI Focus “*Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 9 augustus 2019, die door verwerende partij per aanvullende nota aan de Raad werd overgemaakt, dat UNRWA met ernstige budgettaire tekorten kampt door de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek tegen een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het *senior management team* van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hen beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder dit jaar reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er zijn opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COI Focus dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160 000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde *Safety Net Services* (SSNP), opgezet door UNRWA, biedt bijstand aan de meer dan 61 000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma’s financiert UNRWA bijkomend specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een *emergency appeal* voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen die beschikbaar zijn voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon.

UNRWA ondernam in 2018 in Libanon bijkomende maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheidszorg, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ein Al Hilweh om de buurten die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017 herop te bouwen. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nog aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en dus nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Met de loutere stelling dat UNRWA niet langer in staat is de nodige bijstand en bescherming te bieden en de verwijzing in dit verband naar de budgettaire tekorten van UNRWA toont verzoeker niet aan dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1, D van het Verdrag van Genève *“om welke reden ook is opgehouden te bestaan”*. Nergens uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA zijn opdracht niet meer kan vervullen. Verzoeker argumenteert dat loutere bijstand door UNRWA niet volstaat en dat deze bijstand aan zekere kwaliteitsvereisten moet voldoen om te kunnen stellen dat UNRWA zijn opdracht vervult. Verzoeker brengt echter geen concrete en naar behoren gestaafde elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de door UNRWA op heden geleverde bijstand aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon van een dermate lage kwaliteit is dat UNRWA niet langer kan worden verondersteld zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren.

Nergens uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA zijn opdracht niet meer kan vervullen. De Raad wijst er ten andere op dat voormelde door verwerende partij bijgebrachte COI Focus gebaseerd is op meerdere bronnen die van recentere datum zijn dan de informatie waarnaar verzoeker verwijst en betrekking hebben op recentere ontwikkelingen.

2.3.4.2.2. Redenen buiten de invloed van verzoeker en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld *“dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.”* (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het Hof van Justitie niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens (i) de mogelijkheid tot effectieve terugkeer, (ii) de algemene veiligheidssituatie en, in voorkomend geval, (iii) de persoonlijke staat van ernstige onveiligheid waarin de verzoeker zich bevindt, dienen te worden onderzocht.

2.3.4.2.2.1. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar het mandaatgebied van UNRWA in Libanon waar hij zijn gewoonlijke verblijfplaats had.

Wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon, blijkt uit de COI Focus Libanon *“Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* van 5 juli 2019, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de Libanese autoriteiten reisdocumenten uitreiken aan Palestijnen die bij UNRWA en/of bij het *Department of Palestinian Refugee Affairs* (hierna: DAPR) geregistreerd zijn. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren.

Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Hoewel de procedure verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de *General Security*, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 5 juli 2019 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA.

2.3.4.2.2.2. De actuele veiligheidssituatie in Libanon

Er dient tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

In de bestreden beslissing wordt over de actuele veiligheidssituatie in Libanon en in de Palestijnse vluchtelingenkampen het volgende uiteengezet:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 14 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds,

maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm."

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop de commissaris-generaal de hoger weergegeven veiligheidsanalyse steunt niet correct of niet meer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de gehanteerde informatie verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

De Raad concludeert uit het voorgaande dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan worden besloten dat elke burger in Libanon zich in een situatie van ernstige onveiligheid zou bevinden. Van een systematische vervolging van de inwoners van Libanon of van het vluchtelingenkamp Ein Al Hilweh is actueel geen sprake.

2.3.4.2.2.3. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

Nu de Raad op basis van de beschikbare informatie heeft vastgesteld dat de veiligheidssituatie en het niveau van het geweld in Libanon actueel niet kunnen worden beschouwd als redenen buiten de invloed en onafhankelijk van de wil van verzoeker die hem ertoe gedwongen hebben het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en/of hem verhinderen ernaar terug te keren, dient *in concreto* en op basis van een individuele beoordeling van hun verzoek te worden nagegaan of verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Een dergelijke beoordeling impliceert minstens dat (i) verzoekers vluchtmotieven, (ii) verzoekers socio-economische situatie en (iii) ieder ander element eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker dat hem in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid plaatst, wordt onderzocht.

2.3.4.2.3.1. Verzoekers vluchtmotieven

Tijdens de administratieve procedure houdt verzoeker voor dat hij Libanon tot tweemaal toe diende te verlaten omwille van problemen die hij als lid van de veiligheidsdienst van Fatah met de islamitische groepering Jund Al Sham zou hebben gehad. Verzoeker verklaarde dat hij omstreeks 2013 lid werd van Fatah. Hij zou toen begonnen zijn aan een militaire opleiding, maar na twee weken tot de constatacie zijn gekomen dat hij deze opleiding niet aankon en daarom zijn aangesteld als veiligheidsagent bij Fatah. Als veiligheidsagent zou verzoeker de taak hebben gehad om te observeren en te spioneren na gevechten met terroristen in Ein Al Hilweh. In 2015 zou verzoeker echter op heterdaad betrapt en bedreigd zijn door een terrorist en daarop besloten hebben het vluchtelingenkamp en Libanon te ontvluchten. Verzoeker kwam naar België en diende hier een eerste verzoek om internationale bescherming in. In 2016 keerde verzoeker evenwel terug naar zijn land van gewoonlijk verblijf, naar eigen zeggen omdat hij afzag van het overlijden van zijn vader en omdat zijn moeder ziek geworden was. Verzoeker verklaarde dat hij zich enkele maanden na zijn terugkeer opnieuw aansloot bij Fatah en opnieuw aan de slag ging als geheim agent. Verzoeker zou vervolgens na een maand opnieuw onmaskerd zijn toen hij bezig was een conflict te filmen. Uit veiligheidsoverwegingen zou verzoeker daarna enkel nog bewakingsopdrachten hebben uitgevoerd in zijn eigen wijk. Echter, toen verzoeker op gegeven moment onderweg was naar een andere wijk om daar een koelkast te gaan herstellen, zou hij beschoten zijn door twee leden van Jund Al Sham. Later zou hij in een andere wijk ook achtervolgd zijn geweest door een lid van Jund Al Sham. Omdat zijn verantwoordelijke bij Fatah hem geen bescherming kon bieden, zou verzoeker begin 2017 Libanon opnieuw verlaten hebben.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA in Libanon te verlaten, omdat (i) verzoeker in 2016 vrijwillig terugkeerde naar Libanon en niet eens informeerde of zijn problemen nog actueel waren, omdat (ii) verzoeker niet kan overtuigen dat hij daadwerkelijk voor de veiligheidsdienst van Fatah als geheim agent gewerkt heeft, omdat (iii) verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) twee nieuwe vervolgingsfeiten aanhaalt die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde, omdat (iv) verzoekers verklaringen met betrekking tot deze nieuwe vervolgingsfeiten en het document dat hij ter staving daarvan neerlegt niet kunnen overtuigen, en omdat (v) de problemen die verzoekers broer zou ondervonden hebben met Jund Al Sham niet aan verzoeker kunnen gelinkt worden.

In zijn verzoekschrift bekent verzoeker dat hij nooit gewerkt heeft als lid van de veiligheidsdienst van Fatah en dat de commissaris-generaal zijn verklaringen daarover terecht in twijfel trekt. Verzoeker beweert dat hij louter een verklikker was die tegen betaling teruggekeerde Syriëstrijders in de gaten hield. Verzoeker stelt er oprecht spijt van te hebben dat hij de zaken dramatischer heeft voorgesteld dan ze in werkelijkheid waren.

De Raad benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. Uit de bekentenis in zijn verzoekschrift blijkt dat verzoeker de Belgische asielinstanties bewust heeft proberen te misleiden wat betreft de feiten die hem ertoe hebben genoopt zijn land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor. Door verzoekers gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, kan aan zijn gewijzigde verklaringen, als zou hij louter een verklikker zijn geweest die tegen betaling teruggekeerde Syriëstrijders in de gaten hield, niet zomaar geloof worden gehecht, temeer nu verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbrengt dat zijn gewijzigde verklaringen kan staven. Dat het op basis van de algemene informatie over de veiligheidssituatie in het vluchtelingenkamp Ein Al Hilweh aannemelijk zou zijn dat Fatah de jihadistische organisaties via verklikkers en informanten in de gaten probeert te houden, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker als een dergelijke informant door Fatah zou zijn ingeschakeld.

Verder merkt de Raad op dat verzoeker in verband met zijn rol als verklikker – voor zover daaraan enig geloof kan worden gehecht – geen elementen of feiten aanhaalt die hem ertoe zouden hebben genoopt zijn land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Verzoeker geeft slechts aan dat hij als informant weinig tot geen bescherming genoot van Fatah. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen die hij niet staft, kan hieruit niet worden afgeleid dat hij zich in zijn land van gewoonlijk verblijf in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond.

Waar verzoeker betoogt dat het CGVS verzaakt heeft aan de op haar rustende onderzoeksplicht door geen onderzoek te doen naar een aantal wezenlijke elementen van zijn profiel en de door hem aangehaalde vrees bij terugkeer naar Libanon, weze herhaald dat verzoeker in gebreke blijft zijn profiel en vluchtmotieven aannemelijk te maken. De Raad verwijst in dit verband naar wat hij *supra*, onder punt 2.3.1.2., over de bewijslast en de samenwerkingsplicht in asielzaken heeft uiteengezet en herhaalt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek aan te brengen. De verzoeker dient een inspanning te leveren om zijn nood aan bescherming te onderbouwen aan de hand van waarheidsgetrouwe verklaringen en ondersteunende elementen, zoals documenten en andere bewijsstukken. De onderzoeksplicht van het CGVS kan niet zo worden uitgelegd dat deze instantie ertoe gehouden zou zijn lacunes in de bewijsvoering van verzoeker op te vullen. Informatie over wat het betekent voor de inwoners van Ein Al Hilweh om onder de duim van jihadistische organisaties te leven en wat de risico's zijn voor verklikkers kan geen ander licht werpen op verzoekers persoonlijke situatie zoals deze blijkt uit de elementen in zijn dossier. Deze algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker zich in zijn land van gewoonlijk verblijf in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond, of bij terugkeer daarheen zal bevinden, omwille van de door hem aangevoerde persoonlijke vluchtmotieven. Deze bewering dient *in concreto* te worden gestaafd en verzoeker blijft wat dit betreft in gebreke.

De door verzoeker ter terechtzitting neergelegde fotokopie van een attest van UNRWA heeft geen betrekking op zijn persoonlijk vluchtrelaas en kan bijgevolg aan de voorgaande appreciatie niets wijzigen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich omwille van de door hem aangevoerde problemen in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten.

2.3.4.2.2.3.2. De socio-economische situatie van verzoeker in Libanon

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een

inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Het criterium “*ernstige onveiligheid*” in het *El Kott*-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak die het EHRM heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Te dezen treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ein Al Hilweh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft, wat ook blijkt uit de informatie in het administratief dossier. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen. De situatie van verzoeker dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient bijgevolg aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in Libanon precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit zijn eigen verklaringen blijkt evenwel dat de individuele situatie van verzoeker naar omstandigheden behoorlijk is. Hierover haalt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht het volgende aan in hoofde van verzoeker:

“Volgens uw verklaringen is de woning waar u opgegroeide en de rest van uw familie nog steeds woont onbewoonbaar. De muren zouden vochtig zijn en af en toe brokkelt er beton af en valt naar beneden (CGVS p.11). Uw vader ging, voor zijn dood weliswaar, steun aanvragen om verbouwingswerken uit te voeren bij UNRWA, maar deze werd hem steeds geweigerd (CGVS p.6). U beschouwde uzelf als arm ten aanzien van andere Palestijnen. Dient evenwel te worden opgemerkt dat UNRWA redeneerde dat uw vader zich niet in een situatie van financiële behoefte bevond aangezien hij volwassen kinderen had die werkte. Ondanks dat er volgens uw verklaringen geen geld voorhanden was om het huis te repareren, slaagde u er bovendien wel in om 5000\$ bijeen te sparen om uw reis te bekostigen. U verdiende zelf met de reparaties van wasmachines een 100 \$ tot 200 \$ per maand en u kreeg 100\$ van Fatah (CGVS p.14). Uw tweede reis naar Europa kostte u maar liefst 9000\$. Dit wil zeggen dat u op maar liefst 14000\$ uitgegeven heeft aan reiskosten naar Europa in twee jaar tijd. U zou het geld van de broer van de vader, A. A. A. (...) geleend hebben. Uw oom werkte voor H. (...) bedrijf dat zich bezighield met de aanleg van straten (CGVS p.18). U slaagde er naar eigen zeggen in om op 3 jaar tijd 5000\$

bijeen te sparen (CGVS p.31). De vaststelling dat u op relatief korte termijn erin slaagde dusdanig veel geld te verzamelen om uw reizen naar Europa te bekostigen, is een aanwijzing dat er in uw sociaal netwerk voldoende economische marge was om geld opzij te zetten. Voorts blijkt dat uw broer R. (...) een vast inkomen had dat hoog genoeg was om uw moeder en uw broer mee te onderhouden (CGVS p.8). Voorts blijken uw schoonbroers eveneens een vast inkomen te hebben als meubelstoffeerders of lasser (CGVS p.9, p.10).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."

Verzoeker citeert rechtspraak van het EHRM over de verantwoordelijkheid van Verdragsstaten voor socio-economische omstandigheden in vluchtelingenkampen en argumenteert dat de Libanese overheid een directe verantwoordelijkheid draagt voor de socio-economische omstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon. Onder verwijzing naar door hem gevoegde informatie gaat verzoeker in op de socio-economische en humanitaire situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon. Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder en naar de socio-economische omstandigheden waarin veel Palestijnse vluchtelingen in Libanon leven slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich in Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1, D van het Verdrag van Genève bevond of zou bevinden. Verzoeker dient *in concreto* aan te tonen dat de omstandigheden waarin hij bij terugkeer naar het kamp Ein Al Hilweh zal terechtkomen dermate erbarmelijk zijn dat hij zich daar persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid zal bevinden en dat het voor UNRWA onmogelijk zal zijn hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is. Gelet op de hoger weergegeven concrete en pertinente vaststellingen betreffende verzoekers individuele situatie, die steun vinden in het administratief dossier en door verzoeker niet worden betwist, kan zulks *in casu* niet worden aangenomen. De verwijzing naar rechtspraak van het EHRM waarin dit Hof, in specifieke gevallen, geoordeeld heeft dat het lidmaatschap van een groep die systematisch wordt gediscrimineerd voldoende is om het risico op eenzelfde behandeling te individualiseren is bijgevolg niet dienstig.

Dat verzoeker niet behoort tot de meest noodlijdende categorie Palestijnse vluchtelingen wordt bevestigd door de fotokopie van het attest van UNRWA van 3 september 2019 dat verzoeker ter terechtzitting heeft neergelegd. Uit dit attest blijkt dat verzoeker niet is ingeschreven in het 'social safety net'-programma van UNRWA en niet geniet van de daaraan gekoppelde dienstverlening. Het attest bevestigt verder dat verzoeker nog steeds geregistreerd is bij UNRWA en toegang heeft tot alle andere diensten.

2.3.4.2.2.3.3. Andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker

In casu bespeurt de Raad na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen uit het rechtsplegingsdossier geen andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker, waaruit blijkt dat verzoeker zich in een persoonlijke staat van ernstige onveiligheid bevindt die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten.

2.3.4.3. Besluit

Gelet op de voorgaande elementen, waaruit blijkt dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon en dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil gedwongen werd het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten, heeft de commissaris-generaal op goede gronden de beslissing genomen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

Aangezien onderhavig beroep gericht is tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, is er *in casu* geen reden om het verzoek van verzoeker om internationale bescherming te onderzoeken in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het subsidiaire beschermingsstatuut, dat

zoals dit begrip zelf aangeeft “*subsidiar*” wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt. Uit het voorgaande blijkt immers dat verzoeker kan blijven genieten van de bijstand van UNRWA en dat hij dus nog steeds als Palestijns vluchteling kan worden beschouwd.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij bij de individuele beoordeling van “*alle relevante factoren*”, die hij *in casu* overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, eerste lid, *sub a*), van de Kwalificatierichtlijn door het Hof van Justitie in het voormelde arrest *El Kott* (§§ 61 en volgende) gemaakt heeft, alle aspecten heeft meegenomen van een onderzoek dat in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet gevoerd wordt.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN